

SENSE MI, NO PODEU FER RES

CESCA SERRA I BACHS
monja del monestir de Sant Pere de les Puel·les

Avui Joan amb el seu estil, ens fa assaborir una al·legoria suggestiva: la del cep i les sarments.

Jesús es manifesta i fa servir diverses expressions per fer-se entendre, relacionades la majoria amb la natura, i una d'elles és quan diu: «Jo soc el cep i vosaltres les sarments». Fa referència al fruit que ha de donar el cep, el raïm i el vi. Estar unit al cep és rebre la seva saba i la seva vida. La saviesa del Pare que ens transmet Jesucrist, ens dona vida, i fa que estiguem vinculats a Ell per la fe i la pregària. Per això hem de viure empeltats i romandre en Ell, per no quedar-nos sense saba.

Jesús hi entenia quan parla de la vinya del cep i de les sarments. Ens diu que la sarment ha d'estar unida al cep per poder donar fruit, si no hi ha unió no hi haurà raïm. També ens diu que tenim un vinyater, que és el Pare, i vol que donem en aquest cas, bon vi.

Parlant de les sarments, que som nosaltres, Jesús —com també l'experiència del pagès— diu que cal esporgar i netejar perquè donin bon fruit. En això hem constatat i en tenim experiència, que Déu, el vinyater, sovint ens esporga i no sense dolor dels defectes, tarannàs, maneres de ser i de fer, que ens priven i impedeixen de ser nosaltres mateixos per poder donar bon fruit.

En què consisteix la poda? Doncs en tallar parts vives del cep i de la sarment. Segurament que si el cep pogués parlar, es queixaria del mal que li fan. La poda és sempre dolorosa i també necessària. En la vida del creient, la nostra, es tracta de les proves que cal superar i de les tribulacions que s'han de suportar amb paciència i constància. De vegades el dolor serveix per enfortir la vida humana i espiritual.

Sant Pau diu: «Fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança i l'esperança no pot defraudar ningú» (Rm 5,3).

Per això, val la pena mantenir aquesta relació i deixar que l'esperit —com la saba—, amari la nostra vida personal per així restar en Jesús, tal com Ell ens ha dit: «sense mi no podríeu fer res».